

VICTOR NIȚĂ

**POVESTEA
UNUI
OFITER DE INFORMAȚII**

colonel. Fiecare ofițer recrutor își asumă o mare responsabilitate prin recrutarea unui om. Acest principiu cere ca ofițerul recrutor să răspundă pentru candidatul recrutat. Eficiența acestuia va fi strâns legată de ofițerul recrutor.

Momentul mult așteptat venise, ziua cea mare. După aproape trei ani de antrenamente, teoretice dar și practice, dintre cele mai neobișnuite, conducerea Nucleului decide gradul, funcția și nivelul meu de acces.

Sunt ofițer – recrutor în cadrul Structurilor Românești de Spionaj, iar acest statut mă face nu doar bucuros, ci mai cu seamă extrem de responsabil. Cu atât mai mult cu cât în cadrul unei ceremonii discrete, lipsite de fast, așa cum sunt de obicei ceremoniile spionilor, sunt avansat la gradul de Maior.

CUPRINS

Punct de vedere...	7
Cuvânt înainte...	10
BUCUREȘTI, ROMÂNIA – NOIEMBRIE, 1940.....	21
BAGDAD, IRAK – ANUL 2005.....	25
MISIUNEA – COLECTARE DE INFORMAȚII	32
CONTACTUL DIN GREEN ZONE – BAGDAD	37
ATAC AL QAEDA – BLACK OPS	42
O NOUĂ ARMĂ ÎN IRAK – MILITARIII PRIVAȚI.....	49
ÎNAPOI ÎN PARADIS – TERITORIU INAMIC	57
CERCUL LUI SADDAM – BULEVARD SINUCIGAȘ.....	61
MASAJ ȘI ANTRENAMENTE ÎN IORDANIA	67
LT. COLONEL IRWIN Q. – US MARINE CORPS.....	73
JURNALIȘTI RĂTĂCIȚI – LUPTĂTOR ASASINAT LA ASH	79
MISIUNEA DIN IRAK LA FINAL.....	83
DISCUȚII CU MAIORUL DE LA AEROPORT SPRE CASĂ	86
ALIANȚA INTERNAȚIONALĂ DE INFORMAȚII LOCAȚIE SSI ...	91
OPERATORI DE IRAK ÎN BUCUREȘTI.....	108
HUMINT LA ORIZONT – UM BRAVO	113
ALIANȚE EFEMERE – SPIONII LUI MORUZOV.....	120
STRATEGIA GENERALULUI DIE – SPIONII FANTOMĂ	131
START ÎN LUMEA OPERAȚIILOR SPECIALE.....	135

LUMEA UMBRELOR – INVITAȚIE NEOBIȘNUITĂ	138
ROMÂNIA FĂRĂ SECURITATE	142
SPION DE PRISOS – REVELAȚIA	150
MISIUNEA DIN NORD – PROIECT B. 97	153
RECRUTAREA	164
SECRETE DE TOP – NUCLEUL	185
RĂPIREA – ÎN BÂRLOGUL TERORIȘTILOR	192
FORȚELE SPECIALE – ATAC SURPRIZĂ	200
MOSSAD – PROPUNERE CIUDATĂ	203
DEBRIEFING ȘI RECUPERARE	209
PRIMUL MODUL DE SPIONAJ – BARCELONA	213
SPIONAJUL – UN STIL DE VIAȚĂ	217
DOSARE INTELLIGENTE	222
ȘCOALA DE SPIONAJ – IMPREVIZIBILĂ	227
PRAGMATISMUL ÎN SPIONAJ – FUNCȚII	230
OFITERUL DE INFORMAȚII ÎN ILEGALITATE	237
UN MICROCOD PENTRU SPIONI	241
OBIECTIV „ESMERALDA” – UN MISTER	245
SPIONAJUL ȘI ÎNCREDEREA	251
DEVIZA SPIONULUI – FĂRĂ FRICĂ	258
DISCIPLINA DE FIER A SPIONAJULUI	264
SPIONAJUL SE SERVEȘTE LA RECE	268
IERARHIA ȘI LEGENDA DE ACOPERIRE	272
ȘCOALA DE SPIONAJ – CALIFORNIA	276
SPIONAJ ÎN BEVERLY HILLS	280
LOIALITATEA DUBLĂ A SPIONILOR „CAVALERI”	283
ULTIMUL MODUL ÎN SUA	288
MODULUL DIN ROMÂNIA – COLONEL USLA	293
ARTA RECRUTĂRII – CURS DE SPECIALITATE	299
TIPURI DE RECRUTĂRI – CLARIFICĂRI NECESARE	304
FAZELE RECRUTĂRII – ZIUA CEA MARE	309

Cu alte cuvinte, gândea el, apărarea informativă a României nu este o activitate restrânsă, executată numai de un număr de ofițeri de informații, este o *Strategie Națională* în care trebuie să fie implicați și cetățenii. Însă pentru ca cetățeanul să poată fi implicat, trebuie să fie informat și educat informativ.

Cam asta gândea tânărul nostru misterios. Era un *samurai*. Un amestec între pana de scris și tăișul sabiei. Un *Ronin* al zilelor noastre. Un luptător fără stăpân...

1

BUCUREȘTI, ROMÂNIA – NOIEMBRIE, 1940

Într-o cameră întunecoasă, la o masă, erau așezate cinci persoane. Camera era simplistă, cu câteva fișete de metal, o singură fereastră acoperită, o masă, mai multe scaune și într-o parte un fel de tablă pe care erau scrise câteva rânduri. Era o atmosferă de liniște. Cei cinci încetaseră să mai vorbească. Se priveau doar.

Unul dintre ei, mai bătrân. Nu depășea vârsta de cincizeci de ani și totuși părul său era în întregime alb. Era un bărbat bine legat, cu o privire aspră. Era nemulțumit. Se ridică de la masă și se apropie de fereastră. Ridicând puțin din draperia groasă ce optura lumina să intre, zise:

— Trebuie făcut ceva cu „Nucleul”... Azi noapte Moruzov a fost asasinat. Se produc schimbări majore în orientarea politică a țării. Cristescu nu a fost informat încă de existența Nucleului.

Ceilalți priviră la el. Toți cei cinci erau membri ai Serviciului Secret de Informații al României, faimosul SSI, condus până atunci cu profesionalism de cel care tocmai fusese asasinat.

— Nu știm încă ce carte joacă Eugen Cristescu, domnule. Propun deplina conspirare a Nucleului, spune cel mai tânăr dintre participanții la discuție.

Acesta era un tânăr de vreo treizeci și șapte de ani, înalt, athletic, cu părul negru, tuns perișor. Deși purta ochelari și pălărie tot timpul, nu era genul intelectualului. La o privire mai atentă se vedea o persoană puternică, sigură pe ea, cu o privire ascuțită și repezită, tot timpul iscoditoare.

Acest tânăr era șeful operativ al Nucleului.

O structură de elită, cu spioni-fantomă, inițiată chiar de către Moruzov, ca o structură fixă și invariabilă la orice modificare politică.

Aceștia selectau din personalul SSI-ului pe cei mai buni și erau folosiți în cele mai discrete și dificile misiuni. Nucleul avea misiunea de a fixa legături cu serviciile secrete ale marilor puteri.

Moruzov știa că este bine să păstreze legătura atât cu Germania, Japonia, dar și cu Marea Britanie, Rusia și Franța. Tocmai de aceea amiralul Canaris, șeful celebrului Abwehr, serviciul secret militar german, venise de mai multe ori la București. Nucleul avea cele mai multe informații despre ursul rus.

Specificul Nucleului consta în a acționa în deplină conspirativitate, departe de orice control administrativ, iar metoda de lucru — *infiltrarea*. Șeful Nucleului reușise să plaseze spioni și agenți dubli în marile servicii secrete de peste tot...

— Și ce propui? spuse bătrânul privind către șeful operativ al Nucleului.

— Îl facem *neoficial*! afirmă foarte sigur de el șeful operativ.

Toți ceilalți priviră întrebători către el. *Neoficial* înseamnă scoaterea de sub controlul autorităților. Era un pas prea radical ca cei cinci oameni, care erau oamenii din umbră ai SSI-ului, să accepte așa ceva.

— Imposibil, afirmă unul dintre ei. Imposibil de făcut așa ceva. Ar însemna să pierdem controlul asupra lui, să nu mai avem cum să justificăm cheltuielile. Cum naiba să facem să dispară o sută cincizeci de oameni peste noapte?

— Domnule, nu e nevoie să facem să dispară peste noapte. O s-o facem în timp.

Tânărul era sigur de ideea lui și avea deja și strategia de aplicare. Toți cei din sală priviră spre el și apoi către cel mai bătrân, care avea funcția cea mai mare de acolo.

— Imposibil, spuse acesta. Nu putem face asta. Este ilegal și, deși trebuie să recunosc, este continuarea ideii lui Moruzov, manevra ne poate scăpa de sub control. Cei o sută cincizeci de oameni nu pot fi obligați să devină *neoficiali*. Așadar, domnule Radu, spuse bătrânul privind către șeful operativ, rămânem pe loc până la noi ordine.

— Da, să trăiți! spuse Radu cu jumătate de gură. Se ridică și ceru permisiunea să se retragă.

Nu peste mult timp, cam la o lună de la discreta discuție dintre cei cinci, locotenent-colonelul Radu „deceda” într-un teribil incendiu. Imediat după acest *accident*, cei patru se întâlniră pentru ultima dată.

Bătrânul le spuse doar: *Mergem înainte. Radu știe ce are de făcut. Lucrurile în țară nu evoluează cum ar trebui. Toți cei o sută cincizeci vor fi făcuți dispăruți. Dezertări, accidente, excluderi. Am reușit să găsim portița și pentru a*

ne asigura suport financiar. Domnilor, din acest moment nu ne vom mai vedea niciodată. Vom ține însă legătura. Aveți aici fiecare câte un plic. Luați-l. E sistemul de legătură. O zi bună! Și fiecare părăsi clădirea, fără a privi în urmă.

De la depărtare, lt. colonel Radu îi privea pe cei patru depărtându-se de clădire. Bătrânul privi spre direcția lui parcă și dădu din cap. Radu avea să-i supravegheze pe ceilalți trei o bună perioadă de timp. Activitatea Nucleului trebuia protejată. Nu puteai arunca la gunoi munca infernală dusă pentru infiltrarea a peste cincizeci de servicii de spionaj din întreaga lume.

Ideea lui Moruzov fusese strălucită: numai având emisari de-ai noștrii peste tot în lume și în cele mai puternice cabinete din lume, vom reuși să prevedem orice schimbare, spusese el atunci când declanșase crearea acestui departament de ofițeri-fantomă infiltrați în toată lumea, departament care devenise în timp un nucleu cu activitate separată.

Nu își putea permite riscul de a oficializa toți acești ofițeri-fantomă, mai ales în condițiile în care ordinea lumii se schimba, cu naziștii într-o parte și comuniștii în cealaltă parte.

De atunci, „Nucleul” există. Nu a încetat niciodată să existe. Este acolo unde te aștepți mai puțin. Sunt acolo. Stau în umbră...

2

BAGDAD, IRAK – ANUL 2005

O zi grea. Plină de pericole. Atentate, sniperi, explozii, ambuscade, răpiri, gălăgie și multă mizerie. Cam așa arată una din zilele caniculare petrecute în capitala Irak-ului, Bagdad.

Sunt aici de aproximativ șase luni de zile, suficient timp pentru a-mi face o idee despre războiul contra teroriei, actorii implicați, de o parte și de alta, și de interesele politicilor aliate în zonă.

Fac parte dintr-un program al Departamentului de Stat al SUA care vizează reconstrucția securității acestei țări îndelung conduse de cel ce fusese Saddam Hussein.

Ceea ce nu știu însă partenerii mei de lucru, e faptul că eu sunt aici în misiune. Un militar al forțelor speciale românești aflat într-o misiune neobișnuită. O misiune printre prieteni.

Misiunile sunt complexe dar și extrem de riscante. Lucrăm într-o zonă de război sub conducerea indirectă a generalului American David Petraeus, cel care se află la conducerea „Multi-National Security Transition” din Irak.

Îmi aduc aminte ziua în care comandantul adjunct al UM *Tango*, lt. colonelul Adrian Costescu, mă chemase la el în birou.

Lent colonelul era un tip sobru dar nu lipsit de umor. Venea dintr-o familie de militari. Cu tradiție. Ambițios, curajos și inteligent. Un tip care atunci când își propunea un lucru, nu se lăsa până nu-l vedea realizat.

De statură medie, undeva pe la un metru șaptezeci și cinci. Bratele și picioarele sale puternice trădau anii de antrenamente în cadrul *forțelor speciale* dar și tăria sa de caracter. Ochii de vultur, pătrunzători, de culoarea norilor vestitori de furtună. Un lider pe care l-ai fi urmat până-n pânzele albe și-napoi.

UM Tango era o unitate de *cercetare-diversiune* a MAPN, din afara orașului B.

M-am prezentat la ordin, fără întârziere, unde după ce mă privise scurt, spusese:

— De câți ani ne cunoaștem noi doi, locotenente?

— În jur de șase ani, domnule lt.colonel, i-am răspuns fără a înțelege prea bine unde bate cu întrebarea.

— Locotenente, își continuase el pledoaria, m-am gândit ca după ultima voastră incursiune de penetrare a aceluia dispozitiv militar din G., și unde trebuie să recunosc că mi-am pus lumea în cap, m-am gândit la o misiune reală, una mai neobișnuită dar reală.

Ascultam cu atenție și interes ceea ce avea să-mi comunice, deoarece lt. colonelul niciodată nu vorbea aiurea, fără un rost.

Ultima misiune la care se referise, fusese una de pomină. Penetrasem un obiectiv militar așa de adânc încât comandantul unității militare respective era amenințat cu degradarea. Nu degeaba se fereau toți de noi. Parcă eram CI-știi de pe vremea lui Ceaușescu. Între două salturi cu parașuta, testam și iar testam vigilența armatei române.

— Domnule lt. colonel, ați reușit să faceți un cercetaș mai atent ca de obicei. Vă ascult, sunt numai ochi și urechi.

— Măi, Radule, începuse prietenește lent colonelul, care-i măi părerea ta despre conflictul actual pe care aliații noștri îl duc în Irak și Afghanistan?

Mă luase prin surprindere. Era adevărat că-mi plăcea în timpul liber să mă antrenez cu colegii mei în discuții de tot felul și că în modesta mea garsonieră aveam o mini bibliotecă destul de modestă dar calitativă prin calitatea cărților, dar o întrebare venită de la un comandant de unitate, pentru mine, un tânăr locotenent, legată de conflictul din Orientul Mijlociu, mă surprinsese oarecum și mai aveam și un vag sentiment că altundeva vrea să ajungă. Răspunsesem în stil american:

— Îmi cereți părerea ca militar sau ca civil?

— Ca militar, desigur.

— Dacă-mi permiteți. De curând am citit o carte scrisă de un om de-al nostru, militar și el, care afirmă că noi militarii, dar mai cu seamă breasla analiștilor militari, *nu cunoaștem încă adevăratele cauze care au dus la izbucnirea primului și celui de al doilea război mondial*. Cu atât mai puțin cauzele celui prezent, despre care m-ați întrebat.

— Hm, făcuse lentul plăcut surprins, încep să descopăr și alte calități la parașutiștii mei. Ia spune-mi, cum se numește cartea și de care dintre ai noștri e scrisă?

— Dacă-mi permiteți v-o pot împrumuta, dacă nu o aveți deja. Este scrisă de domnul comandor în rezervă, Mihai Axante, și se numește *Cercetare, Informații și Spionaj*.

Așa era șeful nostru, al cercetașilor din unitatea Tango. Te invita la discuție dar nu se grăbea niciodată

sa te dea afară. Desigur, excepție făcând acele situații operative imediate. Deși adjunct, el era cel care se ocupa de situațiile operative ale unității noastre. Așa-i spuneam noi, *șeful*.

După răspunsul meu parțial, șeful se ridicase și își consultase biblioteca sa de birou. Îi plăcea literatura. Și nu orice literatură. Îi plăcea să fie bine informat. Avea o cultură și o experiență vaste. Era foarte apreciat de superiori, de colegii dar și de subordonații. Un șef pe cinste, ce mai. Jos pălăria!

— Da, uite că ai reușit să mă surprinzi, spusese el puțin amuzat. Văd că nu o am aici. Nu-i nimic, dacă o ai tu, e ca și cum ar avea-o întreaga noastră unitate.

Am zâmbit amândoi discret. Egoismul nu ne caracteriza. Doar eram o familie, ce naiba. Fiind o unitate de elită, se puneau un foarte mare accent pe pregătirea fizică și psihică.

Existau însă și unii colegi cercetași care în afara modulelor și atelierelor obligatorii nu stăteau prea bine la capitolul *auto-antrenament*. Adică nu prea îndrăgeau lectura. Lectura de specialitate și nu numai. *Alimentul* de bază al minții. Desigur, nu toți.

Făceam o muncă voluntară, încercând să-i conving și să le arăt cât de important este training-ul individual...

— Acum răspunde-mi la întrebare, insistase lt colonelul părintește. Cum vezi tu situația?

— Domnule lt.colonel, îmi vine oarecum greu să-mi exprim punctul de vedere. Știți și d-voastră. Suntem aliați într-un război din care noi avem o bucățică destul de modestă. Politica americanilor, din păcate, este una asemănătoare marilor imperii...

Telefonul sunase scurt, de trei ori, așa încât firul gândurilor mele exprimate fusese întrerupt brusc. Comandantul adjunct îmi făcuse semn cu degetul arătător, după care ridicase receptorul rapid.

— Am înțeles! Măine dimineață veți avea, așa cum doriți, un raport detaliat cu situația noului proiect implementat în zona I. Spusese un să trăiești scurt și pusese receptorul jos.

— Va trebui să ne grăbim puțin, locotenente, deși trebuie să recunosc că discuțiile cu tine sunt antrenante. Știu deasemenea și de implicarea ta printre colegi. Nu degeaba te-am recomandat celor de la *Humint*...

Noutatea se prăvălise peste mine precum o avalanșă. Era adevărat că îndrăgeam munca celor de la *Human Intelligence* dar parcă era prea devreme pentru unul ca mine să pună pușca-n cui și să-și murdărească mâinile de cerneală și picioarele de praf și noroi. Sau poate, cine știe, mă înșelam...

— Vă ascult, spusese eu hotărât și surprins.

— Pe scurt. Te-am ales pentru o misiune specială, o poți numi *sub acoperire* dacă vrei. Vei merge în Irak printr-o *companie militară privată* unde vei culege informații. Vei primi o listă în acest sens. Informațiile culese le vei preda ofițerului de legătură din *zona verde* cu care te vei întâlni *accidental* în PX-ul din *Green Zone*. Vei înțelege. Căpitanul Sandu îți va face instruirea. Pe scurt, vei lucra într-un program al Departamentului de Stat al SUA. Vei primi toate datele necesare. Misiunea, vreau să te atenționez, este extrem de periculoasă. Activitatea grupărilor teroriste din zonă este extrem de ridicată. Vei fi destul de mult timp

pe străzile aglomerate ale Bagdad-ului dar și în afara capitalei. Este adevărat, la bordul unor mașini blindate, SUV-uri americane, asemănătoare celor pe care le folosesc și băieții de la CIA. Știi destul de bine că situația actuală din Irak este extrem de încordată. Sunt atentate zilnice la adresa vehiculelor militare și civile, în special prin *Dispozitive Explosive Improvizate* dar și prin sinucigași, lansatoare de grenade și rachete, lunetiști și multe alte atacuri tip guerilă. Mulți băieți au murit acolo...

În cameră se așternuse o tăcere ciudată. Era prima mea misiune adevărată, ba mai mult, sub acoperire, în cadrul unui program al Departamentului de Stat American, într-o zonă cu cel mai ridicat nivel de risc de pe glob.

Șeful făcuse o pauză, parcă intenționat, pentru a-mi citi reacția. Răspunsesem la înălțimea gradului și armei:

— Domnule Lt. colonel, cu o moarte fiecare suntem datori. Acum, dacă o fi să mor în Irak, ce pot spune, măcar să-i fie cuiva util sacrificiul meu. Dar dumneavoastră îmi știți stilul atunci când este vorba să discut și să execut o misiune.

— Așa este. De altfel, ca și comandant, dar și ca om, îți pot spune din experiență că *succesul îi însoțește pe cei curajoși*. Am avut misiuni diverse, unele le cunoașteți, vă folosiți de ele la sala de cursuri, am fost în locuri grele și riscante, am avut camarazi care nu mai sunt și pe care îi cunoșteam din acel zbuciumat '89...

Da. Îmi aduceam aminte de ceea ce ni se predase la cursuri. Cum puteam să uit. Lent colonelul făcuse parte dintr-o unitate specială în '89 care, în ciuda fap-

tului ca România era parte din *Tratatul de la Varșovia*, se lupta cu *turiștii sovietici* intrați în număr mare în România. Acești *turiști* erau în realitate militari, forțe de comando ale unei Direcții Speciale din KGB. O *unitate special pregătită pentru operații ultra-secrete pe teritoriul inamic*. România, din 1968, când alesese să nu participe alături de Alianța Tratatului de la Varșovia la exterminarea fraților din Cehoslovacia, era considerată stat inamic.

Misiunea *turiștilor* era aceea de a *identifica și anihila* toate cadrele unitații speciale 0110 și cadrele unităților speciale anti-teroriste. Așa cum făcuseră și în Cehoslovacia. UM 0110 fusese o unitate specială anti KGB. Și nu numai...

Adrian Costescu, pe atunci un tânăr locotenent, alături de echipa sa, duseseră adevărate lupte în decembrie '89 împotriva *turiștilor sovietici*. Scârba îl cuprinsese mai târziu văzând cum toată *captura* lor își luase zborul spre Moscova. Încă o dată *politica politrucilor* își arătase fața sa hidoasă.

— Locotenente, nu pot să-ți spun decât că deocamdată lucrăm cu marfa clientului iar acest client încă nu și-a declarat clar atitudinea sa față de noi. Misiunea este una periculoasă dar avem nevoie să știm ce se urmărește prin noua politică americană în care prezența *trupelor private de militari* este mai mare ca niciodată. Știm că asemenea *trupe* au fost folosite de americani și în războiul din Vietnam dar situația actuală implică forțe despre care noi nu știm mare lucru. Politica Washingtonului, de după 11 septembrie 2001, conține indicii care conduc la analize pe care le vom discuta altădată. Prezintă-te la căpitanul